

Sygn. akt II AKa 67/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dariusz Kala

Sędziowie: SSA Wiktor Gromiec (spr.)

SSA Dorota Rostankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora wykonującego zadania w Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku Andrzeja Błazejaka

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 r.

sprawy

B. K. s. Z.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 31 grudnia 2015 r., sygn. akt **XIV K 165/15**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396), na podstawie art. art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. i 87 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r.) łączy wymierzone B. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 12 września 2014r. w sprawie II K 624/13 w punktach I i IV kary pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności orzeczoną w punkcie III i wymierza karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. B. z Kancelarii Adwokackiej w R. kwotę 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych 20/100) z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed Sądem Apelacyjnym;

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

B. K. skazany był prawomocnymi orzeczeniami:

1. nakazem karnym Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 5 listopada 1999 roku w sprawie o sygn. akt II K 648/99, za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., popełniony w maju 1999 r. na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda; kara grzywny została wykonana w całości;

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 20 kwietnia 2000 roku w sprawie o sygn. akt II K 208/00, za czyn z art. 292 § 1 kk, popełniony w styczniu 2000 r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności; kara ograniczenia wolności została wykonana;

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 26 lipca 2001 roku w sprawie o sygn. akt II K 519/01 za:

- czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 289 § 2 kk, popełniony w nocy z 28 na 29 lutego 2000 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- czyny z art. 279 § 1 kk i z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk, popełnione w okresie od stycznia do marca 2000 r., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- czyn z art. 278 § 1 kk, popełniony w marcu 2000 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności; kara została wykonana w całości;

4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 20 października 2005 roku w sprawie o sygn. akt II K 431/05, za czyn z art. 48 ust. 1 Ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od kwietnia 2003 r. do sierpnia 2004 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat; zarządzono wykonanie kary postanowieniem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 27 lutego 2006 r. (sygn. akt VI Ko 43/06); kara została wykonana;

5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 27 czerwca 2006 roku w sprawie o sygn. akt II K 213/06, za czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 8 stycznia 2006 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 30 czerwca 2006 roku w sprawie o sygn. akt II K 257/06 za:

- czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 3 lutego 2006 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 8 lutego 2006 r., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

- czyn z art.13 § 1 k.k w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 9 lutego 2006 r., na karę roku pozbawienia wolności,

wymierzono karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

7. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 29 września 2006 roku w sprawie o sygn. akt II K 406/06, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 5 marca 2006 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

wyrokiem łącznym z dnia 6 listopada 2006 r. Sąd Rejonowy Tczewie, w sprawie o sygn. akt. II K 490/06, połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone przez Sąd Rejonowy w Tczewie w sprawach II K 213/06, II K 257/06 oraz II K 406/06 i wymierzył karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności; kara została wykonana;

wyrokiem łącznym z dnia 28 sierpnia 2008 r. Sąd Rejonowy w Tczewie, w sprawie o sygn. akt II K 51/08, połączył karę ograniczenia wolności orzeczoną przez Sąd Rejonowy w Tczewie w sprawie II K 208/00 oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną przez Sąd Rejonowy w Tczewie w sprawie II 519/01 i wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności; kara została wykonana;

8. wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 17 czerwca 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 379/09, za czyn z art. 178a § 1 k.k., popełniony w dniu 15 marca 2009 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat; postanowieniem Sądu Rejonowego w Starogardzie

Gdańskim z dnia 5 maja 2011 roku w sprawie II Ko 781/11 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; karę skazany odbył w całości w okresie od 30.09.2013r. do 30.07.2014r.;

9. wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 28 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 1018/10, za czyn z art. 244 k.k., popełniony w dniu 20 sierpnia 2010 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat; postanowieniem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 30 października 2012 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; karę skazany odbył w całości w okresie od 30.11.2012r. do 30.09.2013r.;

10. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 20 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 180/12, za czyn z art. 244 k.k., popełniony w dniu 2 stycznia 2012 r., na karę roku pozbawienia wolności;

11. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 24 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 1106/11, za:

- czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełniony w dniu 23 września 2011 r., na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku),

- czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 23 września 2011 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II wyroku),

- czyn z art. 190 § 1 k.k., popełniony w dniu 23 września 2011 r., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku),

wymierzono karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

postanowieniem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 9 listopada 2013 r., na podstawie art. 2 pkt 4, art. 12 i art. 50 ust.1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, uznano czyn opisany w pkt II wyroku za wykroczenie i w miejsce kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczono karę 30 dni aresztu oraz stwierdzono, że kary orzeczone w pkt I i III podlegają odrębnemu wykonaniu;

12. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 10 lipca 2013 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 93/13 za:

- czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w okresie od 9 czerwca 2009 r. do 13 lipca 2009 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 350 stawek dziennych po 10 złotych każda (pkt I wyroku),

- czyn z art. 178a § 1 k.k., popełniony w dniu 6 czerwca 2009 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku);

wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13.07.2009r. do dnia 6.04.2010r.;

wyrokiem łącznym z dnia 16 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku, w sprawie o sygn. akt XIV K 103/14, połączył kary pozbawienia wolności orzeczone przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie XIV K 93/13, przez Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim w sprawie II K 180/12 oraz przez Sąd Rejonowy w Tczewie w sprawie II K 1106/11 i wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności; karę łączną pozbawienia wolności skazany odbywa aktualnie - od dnia 30.07.2014 roku;

13. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 12 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 624/13, za:

- czyn z art. 209 § 1 k.k., popełniony w okresie od lutego 2012r. do listopada 2012r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku),

- czyn z art. 157 § 1 k.k., popełniony w dniu 28 stycznia 2012 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt II wyroku),
- czyny z art. 216 § 1 k.k. (ciąg przestępstw), popełnione w dniu 23 czerwca 2012 r., na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności (pkt III wyroku),
- czyny z art. 217 § 1 k.k. (ciąg przestępstw), popełnione w dniu 23 czerwca 2012 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV wyroku),
- czyn z art. 178a §1 kk, popełniony w dniu 29 czerwca 2009r., na karę roku pozbawienia wolności (pkt V wyroku);

wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności; karę skazany ma odbywać od dnia 2.02.2018r.;

14. wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 8 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 68/14, za czyn z art. 270 §2a i §1 k.k., popełniony w dniu 1 lipca 2011 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; karę skazany ma odbywać od dnia 4.11.2017r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku po rozpoznaniu sprawy B. K., wyrokiem łącznym z dnia 31 grudnia 2015r. w sprawie XIV K 165/15:

I. przy zastosowaniu art. 19 ust.1 Ustawy z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1.07.2015r.) połączył skazanemu B. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone: wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawie II K 379/09 oraz Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XIV K 93/13 (pkt III wyroku) i wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności;

II. przy zastosowaniu art. 19 ust.1 Ustawy z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1.07.2015r.) połączył skazanemu B. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone: wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawie II K 1018/10, Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XIV K 93/13 (pkt I wyroku) oraz Sądu Rejonowego w Tczewie w sprawie II K 624/13 (pkt V wyroku) i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. przy zastosowaniu art. 19 ust.1 Ustawy z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1.07.2015r.) połączył skazanemu B. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone: wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawie II K 180/12, wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie w sprawie II K 1106/11 (pkt I i III wyroku), wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie w sprawie II K 624/13 (pkt II wyroku) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawie II K 68/14 i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 379/09 – od dnia 30 września 2013r. do dnia 30 lipca 2014r.;

V. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie II wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu:

- okres odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 1018/10 – od dnia 30.11.2012r. do dnia 30.09.2013r.;
- okres rzeczywistego pozbawiania wolności w sprawie XIV K 93/13-od dnia 13.07.2009r. do dnia 06.04.2010r.;

VI. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w wyrokach opisanych w punktach 1-7 części wstępnej wyroku a ponadto rozstrzygnął o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i o kosztach sądowych.

Od wymienionego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył go w całości i wskazując jako jej podstawę art. 438 k.p.k. zarzucił mu:

1/ „obrazę przepisów art. 85 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej Dz. U. z 2015 poz. 396) w zw. z art. 569 k.p.k. w zw. z art. 568a § 2 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie iż Sąd Okręgowy orzekający w przedmiotowej sprawie nie był właściwy do orzeczenia kary łącznej w miejsce kar jednostkowych 6 miesięcy pozbawienia wolności (czyn I ze sprawy II K 624/13 SR w Tczewie), 8 miesięcy ograniczenia wolności (czyn III ze sprawy II K 624/13 SR w Tczewie) oraz kary 6 miesięcy pozbawienia wolności (czyn IV ze sprawy II K 624/13 SR w Tczewie);

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść polegający na mylnym ustaleniu, jakoby skazany posiadał negatywną opinię w miejscu zamieszkania oraz aby łączyły go z rodziną złe relacje, aby nie utrzymywał z nią kontaktów oraz pozostawał w stosunkach konfliktowych - które to ustalenia zostały oparte na opinii o skazanym sporządzonej przez AŚ w sytuacji gdy zarówno na potrzeby sporządzenia tej opinii, jak i w okresie bezpośrednio poprzedzającym jej sporządzenie w miejscu zamieszkania skazanego nie był przeprowadzany żaden wywiad środowiskowy i nie zasięgnięto u rodziny skazanego jakichkolwiek informacji odnośnie relacji w jakich pozostawał z nią skazany”;

ewentualnie

3/ „rażącą niewspółmierność kar łącznych będącej wynikiem nienależytego uwzględnienia właściwości i warunków osobistych skazanego, pozytywnej opinii skazanego, zachowania się skazanego w toku odbywania kary, krytycznego nastawienia do popełnionych przestępstw, pozytywnie kształtującej się prognozy penitencjarnej oraz niedostatecznego uwzględnienia bliskich związków podmiotowo- przedmiotowych charakteryzujących realnie zbiegi przestępstw przez co wymierzona kara, jakkolwiek utrzymana w granicach kary łącznej nie realizuje w sposób należyty dyrektyw sądowego wymiaru kary w tym dyrektyw prewencji indywidualnej i generalnej”.

W konsekwencji tak postawionych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest w części związanej z zarzutem 1 zasadna.

W pozostałej części, opartej na przyczynach odwoławczych z art. 438 pkt 3 i 4 jest bezzasadna.

I

Ustosunkowując się do zarzutu naruszenia przepisu art. 568 a § 2 k.p.k. należy przypomnieć, że przepis art. 568 a został dodany przez art. 5 pkt 41 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 396)

Regulacja ta, na co słusznie zwrócił uwagę skarżący, jak również inne, które uległy zmianie w rozdziale 60 k.p.k., łączą się ze zmianą podstaw materialnoprawnych kary łącznej.

Przepis art. 568 a w § 1 statuuje dwa tryby orzekania kary łącznej.

Pierwszy, polega na orzekaniu jej w wyroku skazującym w odniesieniu do kar wymierzonych za przypisane przestępstwa w tym wyroku.

Drugi zaś na orzekaniu jej w wyroku łącznym, gdy przynajmniej za jedno z przestępstw wymierzono karę w odrębnym postępowaniu, a podlega ona połączeniu w ramach kary łącznej.

Należy stwierdzić, iż w świetle art. 568 a k.p.k. oraz art. 85 k.k. warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy:

1. różnymi prawomocnymi wyrokami skazanemu wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu;
2. za dwa lub więcej przestępstw, bez względu na to, czy w wyrokach późniejszych, będących także podstawą do wydania wyroku łącznego, wymierzono jedynie kary za przestępstwa popełnione przed datą wydania pierwszego wyroku, czy również kary za przestępstwa popełnione po jego wydaniu.

Należy dalej zważyć, że w § 2 zdanie pierwsze art. 568 a k.p.k. zawarto odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 575-577 k.p.k.

Sąd meriti w realiach rozpoznawanej sprawy uznał, że skoro dwie kary jednostkowe z wyroku Sądu Rejonowego w Tczewie w sprawie II K 624/13 zostały włączone w dwa realne zbiegi przestępstw, to „zachodzi konieczność wymierzenia nowej kary łącznej, obejmującej trzy pozostałe kary jednostkowe ujęte w wyroku Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 12 września 2014r. w sprawie II K 624/13”.

Sąd orzekający stwierdził, wskazując przepis art. 568 a § 2 k.p.k., że „w przypadku uprawomocnienia się niniejszego wyroku łącznego sprawa w tym zakresie zostanie przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tczewie, jako sądowi właściwemu do orzeczenia nowej kary łącznej” (str. 19-20 uzasadnienia).

Sąd odwoławczy reprezentuje w rozważanym zakresie odmienny pogląd.

W szczególności uważamy, że przepis art. 568 a § 2 k.p.k. określa właściwość sądu jedynie w sytuacji, gdy zachodzą warunki do orzeczenia nowej kary łącznej wyłącznie w odniesieniu do kar wymierzonych w tym samym wyroku skazującym.

W przedmiotowej sprawie nie zaktualizował się zwrot „wyłącznie”, o którym mowa w interpretowanym przepisie, skoro Sąd a quo wymierzył w zaskarżonym rozstrzygnięciu trzy kary łączne, w tym, w punktach II i III w ich skład weszły odpowiednio kary wymierzone w punktach V i II wyroku Sądu Rejonowego w Tczewie w sprawie II K 624/13.

Przepis art. 568 a § 2 zd. 2 k.p.k. znajdzie zastosowanie w sytuacji przewidzianej w art. 575 § 2 k.p.k. Odpowiednie bowiem stosowanie tego przepisu oznacza, że jeżeli wyrok skazujący co do jednego z przestępstw, za które wymierzono karę wchodzącą w skład kary łącznej, został uchylony lub zmieniony, kara łączna traci moc, a sąd w miarę potrzeby wydaje wyrok łączny, orzekając nową karę łączną w odniesieniu do kar wymierzonych za pozostałe przypisane oskarżonemu przestępstwa. Chodzi tu przykładowo o sytuacje, gdy doszło do uchylenia wyroku w części skazującej za jedno z przestępstw i uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania. Może to być również wynikiem kontrawencjonalizacji polegającej na zamianie kary orzeczonej za przestępstwo na karę przewidzianą za wykroczenie.

Właśnie w takich sytuacjach właściwy do orzeczenia nowej kary łącznej, w odniesieniu do kar wymierzonych w tym samym wyroku skazującym będzie sąd, który wydał ten wyrok skazujący.

Nie sposób nie dodać, iż stanowisko Sądu a quo w rozważanym zakresie jest dysfunkcjonalne, bowiem multiplikuje postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396), na podstawie art. art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. i 87 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r.),

połączył wymierzone B. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 12 września 2014r. w sprawie II K 624/13 w punktach I i IV kary pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności orzeczoną w punkcie III i wymierzył karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną w tej wysokości Sąd a quem miał na uwadze jej możliwe granice (od 6 miesięcy do roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności), okoliczność, że wchodzące w jej skład kary orzeczone były za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem – rodzinie, czci i nietykalności cielesnej oraz to, że popełnione zostały w bardzo bliskich odstępach czasu.

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany stanowiskiem skazanego, co do połączenia jedynie wskazanych przezeń kar.

Wyrok łączny ma bowiem obejmować wszystkie wyroki skazujące i kary podlegające łączeniu, a nie tylko te, które wybierze i wskaże skazany.

II

Jak już powyżej stwierdzono, w pozostałej części apelacja jest bezzasadna.

Wypada przypomnieć, że rażąca niewspółmierność kary może zachodzić tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, a karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji.

Należy przy tym wyraźnie i jasno stwierdzić, że nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby również w potocznym znaczeniu tego słowa rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować.

W ocenie Sądu odwoławczego wymierzone B. K., w kwestionowanym wyroku łącznym, kary łączne pozbawienia wolności, w najmniejszym nawet stopniu nie rażą swą surowością.

W pierwszej kolejności należy zważyć, że wydając wyrok łączny Sąd orzekający nie jest uprawniany do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kary w poprzednio osądzonych sprawach.

Winien przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy i(lub) przedmiotowy, czy ten związek jest odległy lub w ogóle go brak, a ponadto rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poszczególnych wyroków, przemawiające za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej.

Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się wręcz reguła, że zasada absorpcji kar, powinna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodził bliski związek podmiotowy i przedmiotowy. Tam gdzie związek ten jest dalszy, kara powinna być zbliżona do kumulacji kar (OSP i KA 1962, poz. 35, OSNKW 1976, poz. 33).

Sąd Apelacyjny prezentuje od dawna stanowisko, iż priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada absorpcji, natomiast kara łączna orzekana na zasadzie absorpcji kar, a w szczególności pełnej absorpcji lub kumulacji wyjątkiem. W konsekwencji zasada pełnej absorpcji kar powinna być stosowana wyjątkowo, jedynie tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodził bardzo ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy oraz bardzo bliska więź czasowa.

Mając na uwadze przedstawione stanowisko, należy przypomnieć, że gdy chodzi o pierwszą z kar łącznych to jej podstawą były dwa skazania za przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. popełnione w odstępnie niespełna 3 miesięcy. Gdy chodzi o wymierzoną w pkt II kwestionowanego rozstrzygnięcia, to stwierdzić należy, że przestępstwa, za które orzeczono kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu skierowane były przeciwko wymiarowi sprawiedliwości,

mieniu i bezpieczeństwu w komunikacji i popełnione zostały przez B. K. w okresie przekraczającym rok (od 9 czerwca 2009r. do 20 sierpnia 2010r.). Wymierzona zaś w pkt III zaskarżonego wyroku kara łączna dotyczyła skazań za przestępstwa przeciwko wolności, wymiarowi sprawiedliwości, wiarygodności dokumentów i mieniu. W tym wypadku pomiędzy popełnionymi przestępstwami minęło kilka miesięcy.

Należy podkreślić, że czyny przypisane skazanemu w punktach II i III zaskarżonego orzeczenia nie były jednorodne, zaś wszystkie, co słusznie zaakcentowano w jego uzasadnieniu, popełnione zostały w warunkach wielości wcześniej popełnionych przestępstw. Bezsporne jest, że popełnienie wielu przestępstw, samo przez się jest doniosłą okolicznością obciążająca przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym.

Stosowanie w takich okolicznościach zasady pełnej absorpcji kar kłóciłoby się z zasadami wymiaru kary, gdyż prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw i praktycznie do bezkarności pewnych jego przestępczych działań.

Gdy dodatkowo zważy się, że zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy i przypomni, że wymierzono skazanemu trzy kary łączne, odpowiednio, w wysokości roku, 2 lat i 10 miesięcy oraz 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś kary najwyższe z podlegających połączeniu wynosiły odpowiednio 10 miesięcy, 2 lata i 2 lata a ich suma rok i 8 miesięcy, 3 lata i 10 miesięcy oraz 5 lat i 4 miesiące, to trafność zaskarżonego wyroku jawi się wręcz jako oczywista.

Akcentowane w środku odwoławczym okoliczności związane z celami wychowawczymi i resocjalizacyjnymi w stosunku do skazanego zostały dostrzeżone przez Sąd a quo i należyte ocenione w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia (str. 7-8).

Sąd drugiej instancji w pełni podzielając zaprezentowaną tam ocenę i nie widząc potrzeby jej powtarzania doń się odwołuje.

Należy przyznać rację skarżącemu, że w istocie poczynione przez Sąd meriti ustalenia co do relacji skazanego z rodziną oparte zostały na podstawie opinii o skazanym z dnia 2 grudnia 2015r. sporządzonej przez Zastępcę Dyrektora AŚ w G..

Nie ma – zdaniem Sądu odwoławczego - podstaw do jej kwestionowania w omawianej części, bowiem dane w niej zawarte pochodzą z wywiadu środowiskowego i z wywiadu z Policji.

Przedłożone przez obrońcę na rozprawie apelacyjnej „oświadczenie” matki skazanego z dnia 3 lutego 2016r. jest – zdaniem Sądu a quem - świadectwem emocji jej towarzyszących przy sporządzeniu tego pisma i zrozumiałej chęci udzielenia przezeń pomocy w tej formie dla syna.

W konsekwencji za oczywiście bezzasadny należało uznać zarzut oparty na przyczynie odwoławczej wskazanej w art. 438 pkt 3 k.p.k.

Z tych względów utrzymano w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst. jedn.: Dz. U. z 2013r., poz. 461; zm.: Dz. U. z 2015r., poz. 616.).

Kierując się zaś tymi samymi powodami co Sąd pierwszej instancji orzeczono jak w punkcie IV.